

lovregler om dyreværn hidtil i lov nr. 152 af 17. maj 1916 om værn for dyr.

Ved lov nr. 127 af 15. april 1930 om ikrafttræden af borgerlig straffelov af 15. april 1930 blev straffebestemmelserne i dyreværnslovens § 1 ophævet og afløst af straffelovens § 196.

Endvidere er der i lov nr. 145 af 28. april 1931 om jagten og lov nr. 164 af 18. maj 1937 om hunde optaget en del bestemmelser af overvejende dyreværnende karakter.

Ved udarbejdelsen af dyreværnsloven, det første samlede lovgivningsarbejde på dette område i nordisk ret, fandtes det hensigtsmæssigt kun at give visse hovedbestemmelser i selve loven, medens den nærmere ordning af den i de forskellige forhold påkrævede beskyttelse for dyrene henskødes til administrative forskrifter, af hvilke der er blevet udstedt adskillige.

Den almindelige hovedbestemmelse (siden 1930 straffelovens § 196) fastsatte straf for den, der ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt. Straffen var bøde, hæfte eller fængsel, der, når forholdet havde karakteren af mishandling, kunne stige til 1 år. Hvad der i det enkelte tilfælde måtte anses for mishandling eller uforsvarlig behandling, var det overladt de retsanvendende myndigheder at afgøre.

Uanset at den generelle straffebestemmelse i straffelovens § 196 og bemyndigelsesklausulen i dyreværnslovens § 6 gav fornøden hjemmel såvel til indskriden overfor åbenbare misbrug som til udfærdigelse af påkrævede detailbestemmelser, viste erfaringen dog, at det ville være lovteknisk hensigtsmæssigt i selve loven at give mere detaljerede bestemmelser angående den forsvarlige behandling af dyr og i en række tilfælde, hvor det kan omtvistes, om et forhold, der uden tilstrækkelig grund medfører utvivlsomme lidelser eller gene for dyret, dog kan betegnes som dyrplagerisk, udtrykkeligt at fastslå dets utilladelighed. Som følge heraf har moderne dyreværnslovgivning i udlandet gennemgående en væsentlig udførligere karakter, end